

определить мотивацию человека, понять его индивидуальные особенности, а также найти лучшее применение его способностям. Только так он сможет предугадать поведение сотрудника, клиента в той или иной ситуации и не допустить возникновения конфликта или недопонимания.

1. Аристотель. Никомахова этика.
2. Гоулман Д. Эмоциональный интеллект. Д. Гоулман. - М.: Изд-во АСТ, 2009. - 480 с.
3. Кабушкин Н.И. Основы менеджмента. – Минск, 1996.
4. Мерсино Э. Эмоциональный интеллект для менеджеров проектов - Изд-во «Манн, Иванов и Фербер (МИФ)», 2013.
5. <https://cyberleninka.ru/article/n/k-voprosu-ob-istorii-izucheniya-emotsionalnogo-intellekta> .
6. <http://psixologiya.org/socialnaya/emocionalnyj-intellekt/1673> .

Карповіч Л.Н., студэнт

Навуковы кіраўнік – Аляхновіч А.М.

ДЗІЦЯЧЫ ФАЛЬКЛОР У ДАШКОЛЬНЫМ Выхаванні

Дзіцячы фальклор належыць да таго віду творчасці народа, які абавязкова уваходзіць у жыццё кожнага чалавека. Як адзначае выдатны даследчык беларускага дзіцячага фальклору Г.А.Барташэвіч «жалыханкі, забаулянкi, немудрагелістыя песенькі, гульні, лічылкі – усё, з чаго складаецца дзіцячы фальклор, спадарожнічае чалавеку у дзяцінстве, суцяшае і забаўляе яго, дае першыя, самыя простыя веды, выклікае творчую фантазію» [2, с.9]. Дзіцячы фальклор – яркае сведчанне клопатау народа аб выхаванні новых пакаленняў, скарбніца сапраўднай паэзіі, жывытворная крыніца, далучыўшыся да якой чалавек робіць першыя крокі на шляху да мастацтва.

У народнай традыцыі распрацавана цэлая сістэма работы з дзецьмі, з выкарыстаннем імі песень, танцаў, гульняў, загадак і г. д. У гэтых творах закладзены асновы народнай педагогікі. Дашкольнае выхаванне з'яўляецца важным звяном у станаўленні маленькага чалавека. Па-сутнасці яно закладае падмурак будучай асобы, фарміруе яе маральныя і эстэтычныя якасці. Вельмі важна, каб у дзяцінстве адбылася сустрэча дзіцяці з мастацтвам, у прыватнасці з фальклорам, далучэнне яго да здабыткаў народнай творчасці. Вядома, што многія з'явы дзяцінства чалавек памятае ўсё жыццё, таму неабходна менавіта ў гэты перыяд знаёміць будучае пакаленне з традыцыйнай спадчынай, вучыць яго разумець народнае мастацтва.

На жаль, далека не ўсё з мастацтва, асабліва фальклорнага, у выніку атсутнасці паслядоўнай сістэмы навучання ў дашкольных установах, не могуць узнавіць пасля ў той або іншай ступені у школе, вучылішчы, інстытуце.

На наш погляд, неабходна спачатку звярнуць увагу на існаванне фальклору у сучасных умовах. Так неабходна падкрэсліць, што разуменне фальклорнага твору звязана з пэўнымі ўмовамі яго выкарыстання у жывым бытаванні, пераасэнсаваннем у сучасных умовах, інтэрпрэтацыяй у іншых галінах чалавечай дзейнасці. Нельга не падкрэсліць і тое, што фальклор, як мастацтва, не адразу робіцца зразумелым таму, хто дрэнна ведае яго спецыфіку, прыроду, сувязь з жыццём.

Абсалютна відавочна, што цяжка знайсці больш каштоўны матэрыял для развіцця мастацкіх здольнасцей дзяцей, чым беларускія казкі, песні, гульні, прадметы дэкаратыўна-прыкладнога мастацтва. Дзякуючы ім дзеці пачынаюць разумець прыгажосць беларускага арнаменту, незвычайны каларыт народных песень, характэрнае карагода. Пад удзеяннем фальклору дзіцячыя малюнкi, песні, танцы, апавяданні становяцца выразнымі і вобразнымі. Захапленне народнай творчасцю стварае ўмовы для праяўлення ў дзяцей творчага пачатку. Яны адлюстроўваюць свае ўражанні ў розных малюнках, аплікацыях, вырабах, інсцэніруюць беларускія народныя казкі.

Пры гэтым цяжка тут аддаць перавагу якому-небудзь віду народнай творчасці. Дзяцей трэба знаёміць з такімі народнымі гульнямі, песнямі, казкамі, танцамі, якія і зразумелыя і цікавыя, адпавядаюць нашым сённяшнім эстэтычным патрабаванням. Гэта палажэнне павінна ўлічвацца пры адборы фальклорнага матэрыялу для выхавання дзяцей. Толькі пры такіх умовах народнай творчасці можа арганічна, а не штучна увайсці у іх жыццё.

Родная мова, якую засвойвае дзіця, знаёмячыся з народнымі песнямі, казкамі, гульнямі, з'яўляецца тым падмуркам, на якім вырастае потым пачуццё любові да свайго краю.

У сувязі з тым, што музыка і мова маюць некаторыя агульныя якасці (рытм, тэмп, мелодыя і іншыя), музыка здольна уздзенічаць на працэс фарміравання мовы. Як вядома, ранні узрост з'яўляецца найбольш спрыяльным перыядам для фарміравання мовы дзіцяці. Таму самы каштоўны матэрыял у гэтай справе-беларускі музычны фальклор, вусна-паэтычная творчасць народа.

Свет казак, песень, гульняў зразумелы дзецям з маленства, таму што адпавядае іх светаўспрымання, мысленню. Вобразы гэтых твораў выхоўваюць у іх мужнасць, дабрыню, высакароднасць пачуццяў, спрытнасць, кемлівасць і многія іншыя якасці [1].

З цікавасцю ўспрымаюць дзеці кароткі змест прымавак, дражнілак, казак, калыханак. Іх мова становіцца больш выразнай, рухі свабоднымі, арыентацыя ў прасторы ўпэўнена. На занятках па развіццю мовы дзеці могуць спяваць калыханку, укладваючы ляльку спаць, па характару музыкі здагадацца аб асноўных рысах паводзін ваўка, зайчыка, козліка, верабейчыка, і г.д. На занятках па фізічнаму выхаванню з дзяцьмі можна правесці дзіцячую народную гульню пад акампанемент або памаршыраваць пад энергічную народную музыку. На занятках па выяўленчаму мастацтву адпаведны музычны фальклор дапамагае дзецям больш ярка ўявіць поўны вобраз або малюнак.

Менавіта таму, на нашу думку, найбольш аптымальным спосабам выхавання дзяцей ранняга узросту з'яўляецца прынцып міжпрадметных сувязей. Выкарыстанне фальклору дапамагае станоўчаму пераносу ведаў, якія

дзеці набылі на занятках іншага віду, у новыя умовы, развівае дзіцячае мысленне. Арганічнае злучэнне усіх частак заняткаў з дзецьмі на аснове фальклорнага матэрыялу сугучна сінкрэтычнасці дзіцячага светаўспрымання.

Як вядома, дзеці успрымаюць навакольны свет цэласна, непазрыўна. Фальклор жа, як сінкрэтычнае мастацтва, якраз і адпаведае дзіцячаму светаўспрыманню рэчаіснасці. Таму нельга недаацэніваць народную традыцыйную творчасць у комплексным выхаванні дзяцей дашкольнага узросту, якое спрыяе больш высокаму творчаму ўзроўню засваення разнастайных ведаў.

Разам з тым неабходна падкрэсліць, што не трэба перабольшваць выхаваўчае значэнне народнай творчасці ў дзіцячым садзе. Гэта неабходная частка мастацкага выхавання дзяцей, пры яго нельга ігнараваць педагагічны вопыт, накоплены традыцыйнай культурай. І калі мы гаворым цяпер аб неабходнасці больш шырокага авалодання роднай мовай, то пачынаць гэтую работу неабходна з нараджэння дзіцяці. Той, хто добра усведамляе значэнне народнай творчасці у гэтай справе, будзе падыходзіць разумна да яе выкарыстання у неабходную колькасць фальклорнага матэрыялу, які даецца дзецям, без тэатральнай бутафорыі, старадаўніх прэметаў дэкаратыўна-прыкладнога мастацтва, быццам ствараючых «беларускі» стыль.

Музычны кіраўнік, выхавацель дзіцячага садка павінны усведамляць, што нацыянальныя традыцыі пераасэнсоўваюцца у народзе, не застаюцца нязменнымі, таму пераемнасць іх не ёсць механічны перанос фальклорнага арыгінала у сучаснасць. Выкарыстанне народнай творчасці ў дзіцячых установах з'яўляюцца другаснай формай засваення традыцыйнай культурай, якая звязана з непазбежнай апрацоўкай фальклорнага матэрыялу.

У заключэнні артыкула можна зрабіць выснову, што заняткі фальклорнай творчасцю дзецьмі развіваюць мастацкія, разумовыя і фізічныя здольнасці. Яны таксама спрыяюць фарміраванню ў іх этнічных асаблівасцей беларуса, яго нацыянальнага менталітэта.

1. Беларускі дзіцячы фальклор / Склад. А.М. Аляхновіч і інш. – Мн. : Беларусь. – 1994. – 135 с.
2. Дзіцячы фальклор / Склад. Г.А.Барташэвіч. – Мн. : Навука і тэхніка. – 1972. – 736 с.

Катуша А.А., студент

Научный руководитель – Бачурина Т.В.

ВЫДАЮЩИЕСЯ ПРЕДСТАВИТЕЛИ СОВРЕМЕННОГО ДИДЖЕИНГА

В данной статье исследован культурный феномен диджеинга. Проведена историческая реконструкция процесса возникновения и эволюции этого феномена.

Диджей – человек, который занимается проигрыванием музыкальных произведения. Основная особенность в профессии – создать из маленьких композиций одну большую, с плавными переходами, едва заметными для слушателя.

На сегодняшний день существует множество точек зрения по поводу того, когда же все-таки зародился *диджеинг*. Некоторые эксперты считают, что корни профессии *диджея* уходят в 19-й век, когда собственно говоря, и появились первые в мире граммофонные пластинки.

Современный клубный диджеинг появился в США в 70-х годах прошлого века. Именно в это время музыка в клубах стала играть без перерыва, как единое целое, а человек, который делал все это, стали называть диджеем.

Зарождение и становление диджеинга в нашем обществе произошло в связи с возникновением серьезной потребности. В определенное время стало понятно, что различные музыкальные коллективы, оркестры, вокалисты имеют ограниченный репертуар, и этого недостаточно для посетителей ночных клубов, которые желают танцевать под различную музыку. И вот для того и